KORKU

FELÂKET ÇEŞİT ÇEŞİTTİR... SEFALETİN DE ÇEŞİTLERİ VARDIR... MESELÂ AHLÂK YÖNÜNDEN KÖTÜLÜK İYİLİĞİN BİR NETİCESİDİR... IZDIRAPLAR, MUTLULUKLARDAN DOĞAR... BUGÜN ORTAYA ÇIKAN ÜZÜNTÜLERİMİZİN KAYNAĞINI GEÇMİŞTEKİ KEYİFLERİMİZDE ARAYABİLİRİZ...

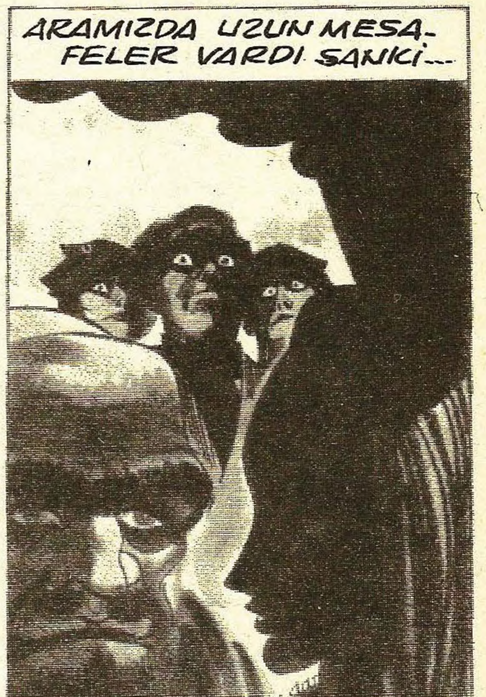

BERENİS, BÜYÜLEYİCİ BİR GÜZELLİĞE SAHİPTİ... ÇEKİK LÂCİVERT GÖZLERİ... SİMSİYAH SAÇLARI... VE ŞAHANE DUDAKLARININ ÇERÇEVELEDİĞİ İNCİ GİBİ DİŞLERİ BİR TABLOYU TAMAMLARDI...
ŞİMDİ DAHA İYİSİN BAK... ŞUNU DA İÇERSEN, BİR ŞEYİN KALMAZ ?!
YAZIK Kİ FELÂKET, BU GÜZELLİĞİ ÜZERİNE BİR GÖLGE GİBİ DÜŞMÜŞTÜ... BERENİS KÖTÜYE DOĞRU GİDİYORDU...
DÜŞÜNCELERİMİ BİR ŞEY ÜSTÜNE TEKSİF ETMEK BENİM İÇİN BİR HUY OLMUŞTU... BU BAZAN GÜNLERCE SÜRERDİ BÖYLE...
YEĞENİNİZİN DURUMU CİDDİ... KORKARIM Kİ BU KRİZLERDEN BİRİ ONU ÖLÜME GÖTÜRECEK... BENİ DİNLEMİYORSUNUZ BİLE!...
BENİM İÇİN ZEVK OLMAKTAN ÇOK IZDIRAP VERİCİ BİR HALDİ BU... FAKAT VAZGEÇİLMEZ BİR YANI DA VARDI...
BERENİS'İN GÜZELLİĞİNİN EN PARLAK ZAMANINDA ONU SEVMEMİŞTİM DE, ŞİMDE ÖLÜM ONU GÖLGELERKEN BENİ TESHİR EDİŞİ GARİPTİ...
GEÇMİŞ GÜNLERDE ARAMIZDA GEÇEN HER ŞEYİ ŞİMDİ BİR BAŞKA AÇIDAN DEĞERLENDİRİYORDUM... ONA EVLENME TEKLİF ETTİM...

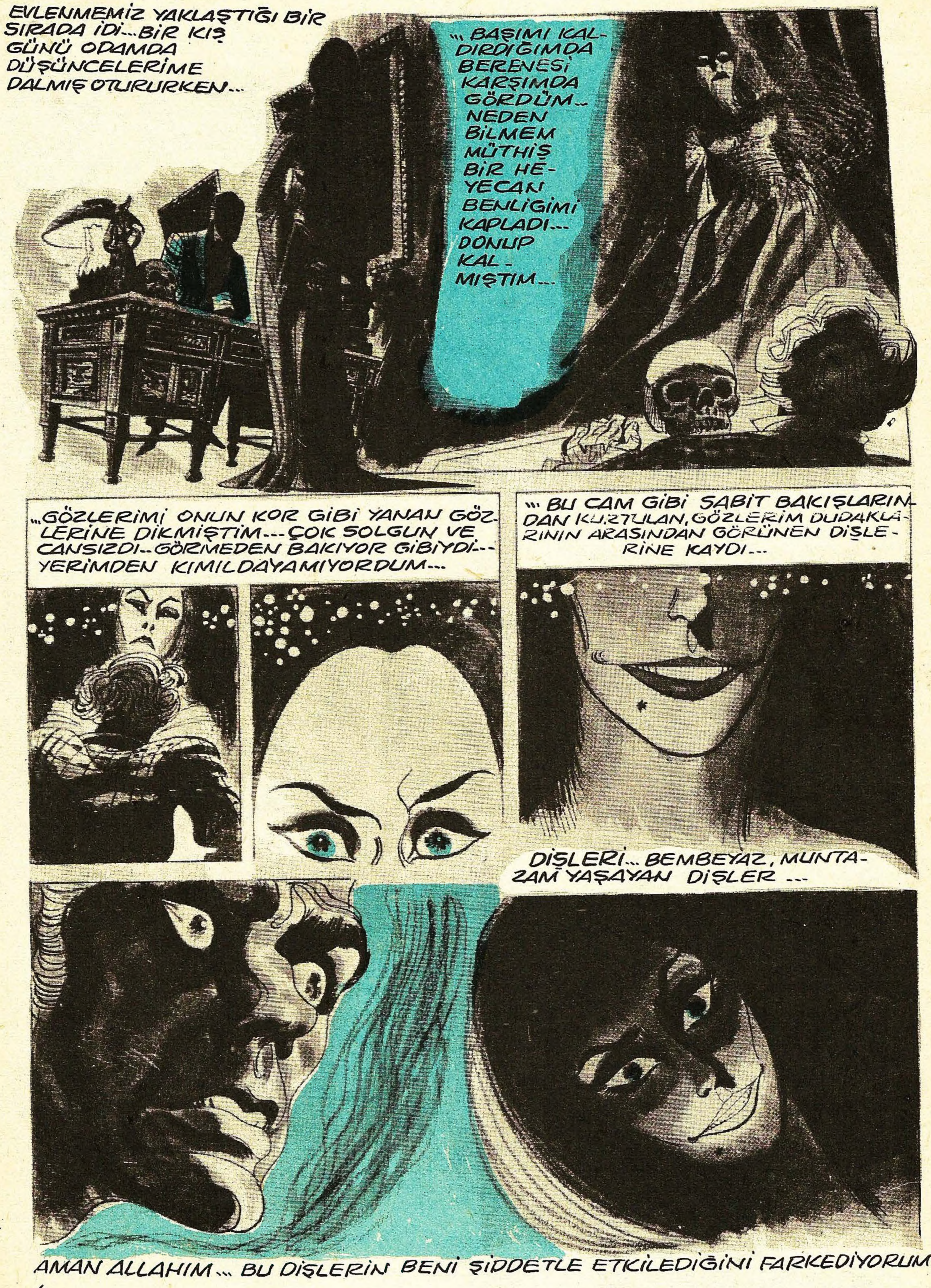

EVLENMEMİZ YAKLAŞTIĞI BİR SIRADA İDİ... BİR KIŞ GÜNÜ ODAMDA DÜŞÜNCELERİME DALMIŞ OTURURKEN...
... BAŞIMI KALDIRDIĞIMDA BERENESİ KARŞIMDA GÖRDÜM... NEDEN BİLMEM MÜTHİŞ BİR HEYECAN BENLİGİMİ KAPLADI... DONUP KALMIŞTIM...
...GÖZLERİMİ ONUN KOR GİBİ YANAN GÖZLERİNE DİKMİŞTİM... ÇOK SOLGUN VE CANSIZDI... GÖRMEDEN BAKIYOR GİBİYDİ... YERİMDEN KIMILDAYAMIYORDUM...
... BU CAM GİBİ SABİT BAKIŞLARINDAN KURTULAN, GÖZLERİM DUDAKLARININ ARASINDAN GÖRÜNEN DİŞLERİNE KAYDI...
DİŞLERİ... BEMBEYAZ, MUNTAZAM YAŞAYAN DİŞLER ...
AMAN ALLAHIM... BU DİŞLERİN BENİ ŞİDDETLE ETKİLEDİĞİNİ FARKEDİYORUM...

...BİR KAPI KAPANMASI İLE FARKETTİM. BERENİS ODADAN ÇIKMIŞTI... FAKAT DİŞLERİ... DİŞLERİ KAFAMIN İÇİNDE DÜŞÜNCELERİMDE KALMIŞTI...
ONLARIN ETKİSİNDEN KURTULMAK İÇİN BOŞ YERE ÇIRPINIYORDUM...
DİŞLERİNDEN BAŞKA HER ŞEY SİLİNMİŞTİ KAFAMDAN...
GÜNLER GEÇTİ... BEN AYNI ODADA KAPALI AYNI DÜŞÜNCELERLE BUNALIRKEN... ODAYA DALAN HİZMETÇİNİN ÇIĞLIĞI İLE KENDİME GELDİM...
BEYEFENDİ... BERENİS. BERENİS ÖLDÜ!
SABAH GELEN BİR KRİZ ONU GÖTÜRMÜŞTÜ ŞİMDİ AKŞAM ÜZERİ ONU TOPRAĞA VERMEK İÇİN MERASİM YAPILIYORDU...

GECE KENDİMİ YİNE ÇALIŞMA ODAMDA BULDUM... BİR RÜYADA YAŞAR GİBİYDİM. KULAKLARIMDA BİR KADIN SESİ ÇINLIYORDU... GÖZLERİM... GÖZLERİM DİŞLERDEN BAŞKA BİR ŞEY GÖRMÜYORDU...
...MASANIN ÜZERİNDEKİ BİR KUTUNUN MEVCUDİYETİNİ FARKETTİM... BU AİLEDEN KALMA BİR FİLDİŞİ KUTUYDU... NEREDEN GELMİŞTİ BURAYA?... BEN BUNLARI DÜŞÜNÜRKEN BİR UŞAK HIŞIM GİBİ GİRDİ İÇERİYE...
BEYEFENDİ... MÜTHİŞ BİR ŞEY OLDU!
KORKUDAN DELİ GİBİYDİ... BAĞIRA BAĞIRA KONUŞUYORDU...
AİLE MEZARLIĞINDAN GELEN ÇIĞLIKLARA KOŞTUK... SES ONU MEZARINDAN GELİYORDU... MEZAR AÇILMIŞTI... DURUŞU DEĞİŞTİRİLMİŞ GİBİYDİ... KANLAR SAĞA SOLA SAÇILMIŞTI...
BİRDEN ELBİSELERİME GÖZÜ İLİŞTİ... ÇAMURLU VE KAN İÇİNDEYDİ...
KONUŞMADIM... BAKIŞLARI ELLERİME TAKILDI...
VE SONRA GÖZLERİNİ DUVARA DAYALI BİR ŞEYE DİKTİ... O ŞEYE BİR ŞÜRE BAKTIM... BİR KÜREKTİ...

ANİ BİR HAREKETLE MASANIN ÜZERİNDEKİ FİLDİŞİ KUTUSUNA ATILDIM...
..BİR TÜRLÜ AÇAMIYORDUM...
...BİR ARA ELİMDEN KAYDI VE DÜŞTÜ...
..PARAMPARÇA OLMUŞTU...
...İÇİNDEN BİR KERPETEN VE KÖKLERİ KANLI MUNTAZAM BEMBEYAZ DİŞLER HALININ ÜZERİNE DAĞILDI...
KARMAŞIK RUHLU İNSANLARIN YAŞADIĞI KARMAKARIŞIK OLAYLARI İZAHI İÇİN YALNIZ DÜŞÜNMEK YETMİYOR !..

GÜZEL VAMPİR

CARMİLLA

Yazan: SHERİDAN LE FANU

Bazan bir saatlik bir durgunluktan sonra benim garip ve güzel arkadaşım birden ellerimi yakalar ve sıkar okşar, hafifçe kızararak, yanan gözlerle gözlerimin içine bakar, hızlı hızlı nefes almağa başlardı. O kadar ki göğsünün inip çıkışını görürdüm. Bir aşığın davranışını andırırdı halleri ve beni kendine çeker ateşle yanaklarımdan öpmeğe başlardı. Ondan nefret eder fakat kaçamazdım. Hıçkırır gibi başlardı söylenmeğe. "Sen benimsin. Benim olacaksın, sen ve ben sonsuzlukta birleşeceğiz." Sonra birden kendini sandalyanın arkasına atar, elleriyle gözlerini kapatır ve beni baştan aşağı titrer şekilde bırakıverirdi.

"Biz yoksa akrabamıyız " diye sorardım bazan, "ne demek istiyorsun bütün bunlarla? Bazan benim segilimsin gibi geliyor bana. Ama böyle bir şey olamaz, nefret ediyorum bu duygudan. Böyle davrandığın ve konuştuğun zaman ne seni ne kendimi tanımaz oluyorum.

Endişeli halimi seyreder sonra ellerimi bırakır, başımı çevirirdi.

Bu olağan üstü gösterilerin düşünürdüm kendi kendime kalınca. Bu bir sevgi ya da bir oyun olabilirmiy-

di? Her halde önüne geçilmez aniden üstüne gelen bir heyecan ve dürtünün etkisiyle yapıyordu. Yoksa annesinin babama sağlığı için söylediği sözlerin bir anlamı mı vardı? Gelip giden bir deliliğe mi sahipti bu kız? Bir kitapta buna benzer şeyler okumuştum. Erkek aşıklar eve girip de evin genç kızına yaklaşmak, için kılık değiştirirmiş? Ama bunu varsaymaya imkân yoktu. Çünkü bir çok şeyler vardı aksini ispatlayacak. Benim erdemlerim karşıkoyuyordu bu tutuma da kafamda bir yorum arıyordum buna. Her halde bana gösterilen bu erkeksi davranıştan hoşnut değildim. Bu ihtirasla pek sık olmazdı, epey aralıklıydı. Onun dışında Bazan neşelenir, bazan hüzünlenir, beni melankolik nazarlarla izlerdi. Bu normal zamanlarda tamamen bir genç kız gibi davranırdı. Çok tenbel bir hali vardı, daha doğrusu kuvvetsiz ve zayıf. O anormal zamanlarındaysa güçleniyordu.

Her halde garip huyları olan bir kızdı. Belki siz kentli hanımlar için o kadar garip değildir bunlar ama. Biz taşrada yalnız yaşayan insanlara çok aykarı gelen şeylerdi. Örneğin sabahları erken kalkmaz ancak saat 13 e doğru aşağı inerdi, bir fincan çikolata içer hiç bir şey yemezdi. Biraz yürüse yorulur, çabuk heyecanlanır ya ağaçların altındaki sıralarda oturmak ister ya da hemen şatoya dönmek isterdi. Güçsüz bir yapısı vardı. Kafası ise çok hızlı işliyordu. Çok canlı ve çok zekice konuşurdu. Bazı bazı evime ait bir olayı veya anısını anlatırken, garip davranıştı, bilmediğimiz tanımadığımız biçimde giyinmiş bir takım insanlardan söz açardı. O zaman herhalde düşündüğümden de uzaklarda yaşıyordu bu kız derdim kendi kendime.

Bir gün onunla ağaçların altında oturmuş konuşuyorduk, birden bir ceza alayı göründü. Bu orman yarıcılardan birinin kızıydı. Onu sık sık görürdüm, genç güzel bir kızdı. Tek evlâdıydı adamın, zavallı adam çok sevdiği evlâdının ölüsünün arkasından perişan yürüyordu. Besbelli çok sarsılmıştı. Onu ikişer ikişer sıra almış köylüler ağıtlar söyliyerek izliyorlardı.

Önümüzden geçerlerken saygıyla ayağa fırladım ve şarkılarına katıldım yüksek sesle. Birden dostum beni şiddetle sarsmağa başladı. Şaşırıp döndüm. "Ne kadar uygunsuz kötü bir şey olduğunu anlamıyor musun bunun?"

Devamı gelecek sayıda

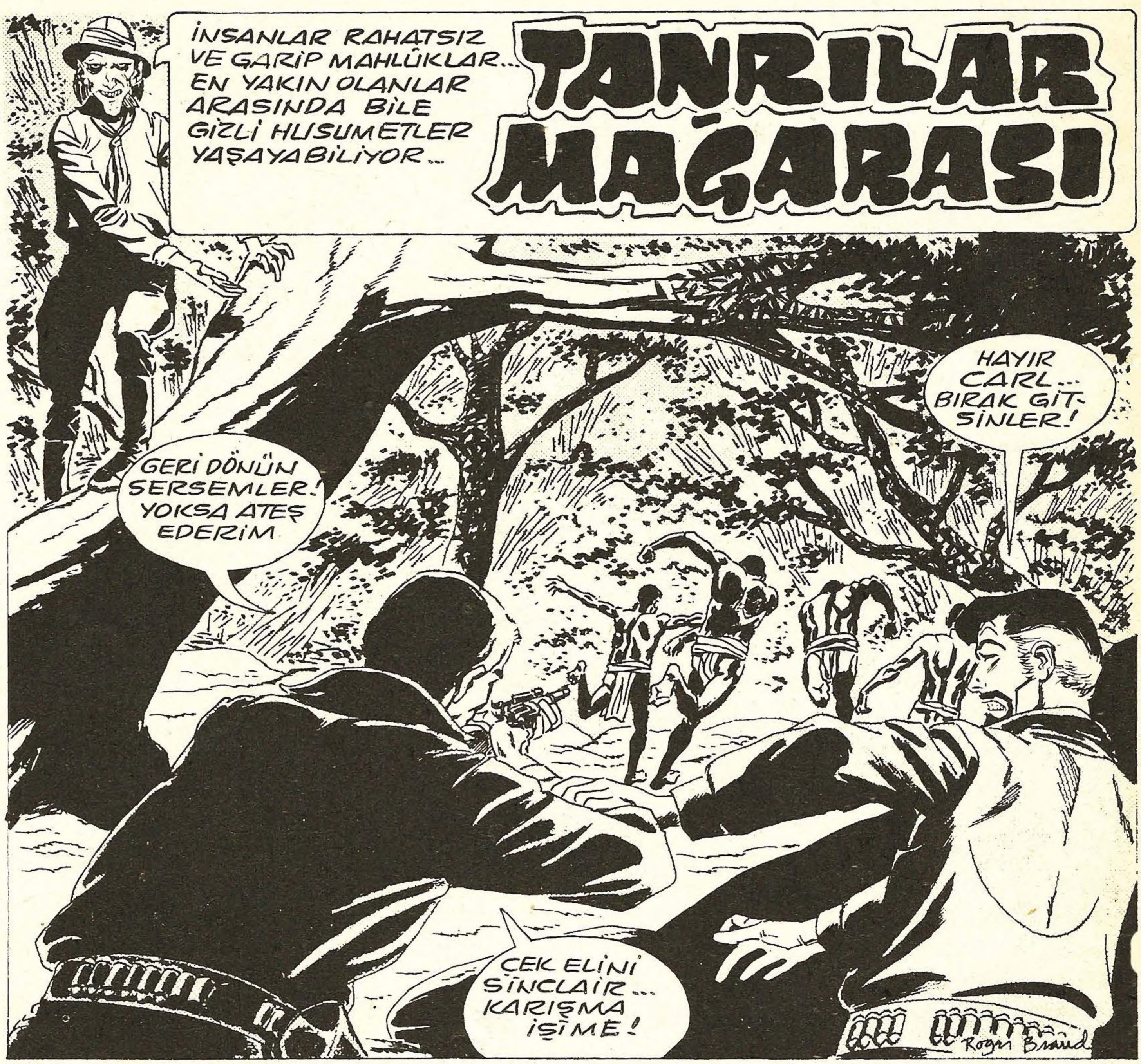

TAM TETİĞİ ÇEKTİĞİM ZAMAN TÜFEK YANA İTİLDİ...

MÜTHİŞ BİR ÖFKE BENLİĞİMİ KAPLAMIŞTI... SİNCLAIR! KARDEŞİM, KORUYUCUM, AKIL HOCAM. ONDAN NEFRET EDİYORDUM.

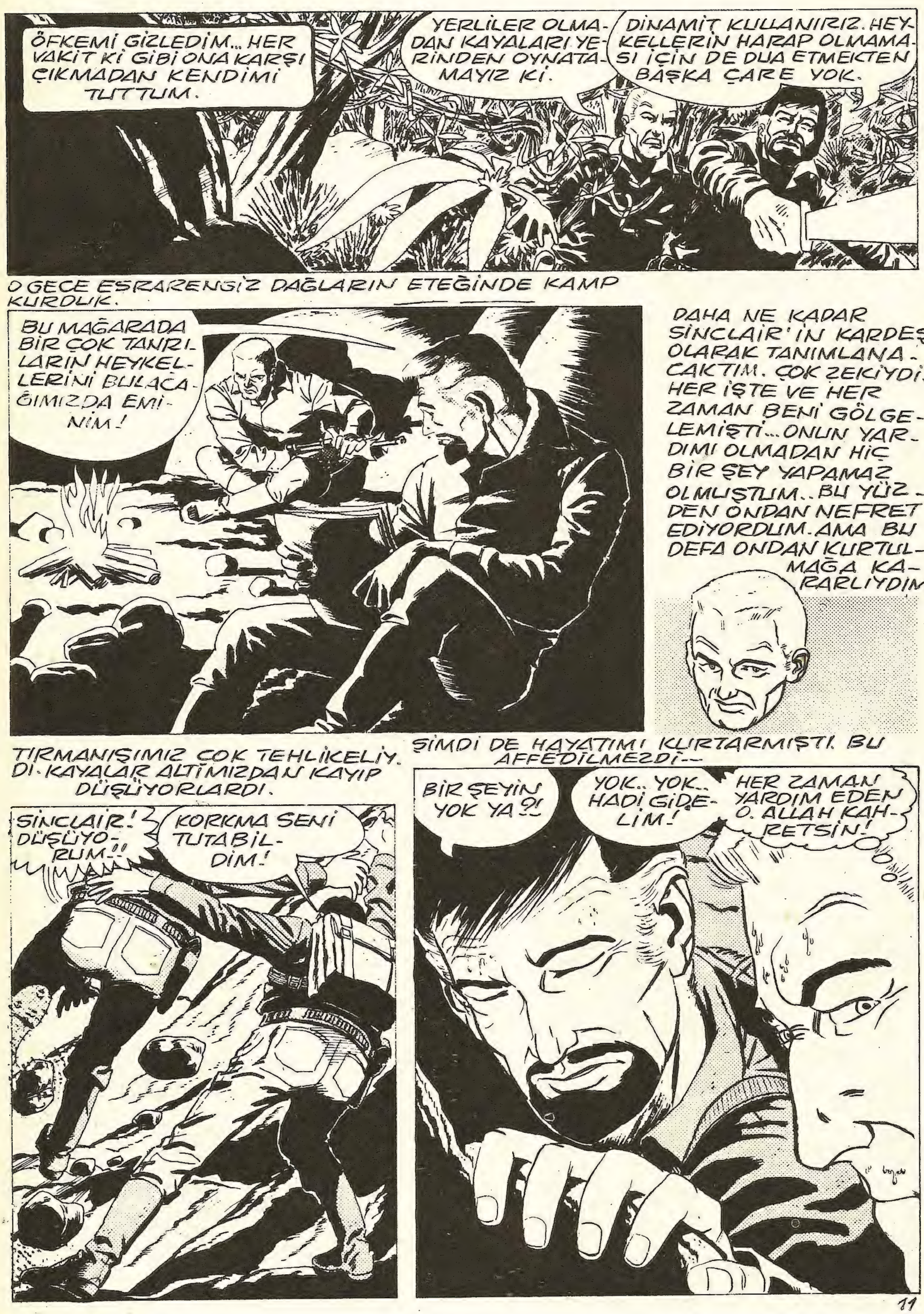

ÖFKEMİ GİZLEDİM... HER VAKİT Kİ GİBİ ONA KARŞI ÇIKMADAN KENDİMİ TUTTUM.
YERLİLER OLMADAN KAYALARI YERİNDEN OYNATAMAYIZ Kİ.
DİNAMİT KULLANIRIZ. HEYKELLERİN HARAP OLMAMASI İÇİN DE DUA ETMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK.
O GECE ESRARENGİZ DAĞLARIN ETEĞİNDE KAMP KURDUK.
BU MAĞARADA BİR ÇOK TANRILARIN HEYKELLERİNİ BULACAĞIMIZDA EMİNİM!
DAHA NE KADAR SINCLAIR'IN KARDEŞİ OLARAK TANIMLANACAKTIM. ÇOK ZEKİYDİ.. HER İŞTE VE HER ZAMAN BENİ GÖLGELEMİŞTİ... ONUN YARDIMI OLMADAN HİÇ BİR ŞEY YAPAMAZ OLMUŞTUM.. BU YÜZDEN ONDAN NEFRET EDİYORDUM. AMA BU DEFA ONDAN KURTULMAĞA KARARLIYDIM.
TIRMANIŞIMIZ ÇOK TEHLİKELİYDİ. KAYALAR ALTIMIZDAN KAYIP DÜŞÜYORLARDI.
SINCLAIR! DÜŞÜYORUM!!
KORKMA SENİ TUTABİLDİM!
ŞİMDİ DE HAYATIMI KURTARMIŞTI. BU AFFEDİLMEZDİ--
BİR ŞEYİN YOK YA?!
YOK.. YOK.. HADİ GİDELİM!
HER ZAMAN YARDIM EDEN O. ALLAH KAHRETSİN!

YÜZYILLARCA ÖNCE BİR DEPREM MAĞARANIN AĞZINI KAPATMIŞTI...
DİNAMİTLE KAYALARI ATTIK.
KRAKAKABLAMM!!!
KESİF BİR TOZ TABAKASI ORTALIĞI KAPLAMIŞTI...
NE YAZIK BÖYLE BİR YER ASIRLARCA KAPALI KALMIŞ!!
TOZ BİRAZDAN DAĞILIR... İÇERİ GİRERİZ!!
ONU ŞAŞKINLIK VE KORKU İÇİNDE GÖRMEK NE ZEVKTİ... İLK DEFA ONDAN GÜÇLÜ DURUMDAYDIM.
BANA BAK SINCLAİR!!
BU MAĞARA BENİM HAYATIMI DEĞİŞTİRECEK.
SEN ÇILDIRDIN MI CARL?!

TETİĞİ DEF'ALARCA ÇEKTİM...
BLAM BLAM BLAM BLAM
SONRA CANSIZ VÜCUDUNU AŞAĞI ATTIM...
ARTIK SANA İHTİYACIM YOK SİNCLAİR!
MAĞARAYA GİRDİM... KARANLIK VE GARİP BİR ŞEKİLDE HAVASIZDI..
MAĞARANIN DİBİNDE AŞAĞILARA İNEN UZUN BİR MERDİVEN VARDI...
KAYALAR ISLAK VE GARİP BİR ŞEKİLDE YUMUŞAK!
HABİRE İNİYORUM HALA BİR ŞEYE RASTLAMADIM.
BİR KAPI!.. ARDINDA BİR ŞEYLER OLABİLİR!..
OH! NASIL DA AĞIR BİR HAVA. ZOR NEFES ALIYORUM!..

DEVAMI VAR.

DEHŞETLİ GÖZLER
BU GÖZLER NEFRETLE DOLUYDU... HİÇ BİR VÜCUDE BAĞLI DEĞİLDİLER. YİNE DE HAREKET EDİP ONU PESİ SIRA TAKİP EDİYORLARDI... GECELERİ KEDİ GÖZLERİ NASIL PARLARSA ONLARDA ÖYLECE YANIP SÖNÜYORLARDI, OLDUKÇA YAŞLIYDILAR... ÇOK GÖRMÜŞ ÇOK BİLMİŞ BİR HALLERİ VARDIR... SANKİ DÜNYANIN BÜTÜN SIRLARINI BİLİYORLARDI... İŞTE GECENİN DEHŞETİNDE SABIRLA SEYREDE BU GÖZLER AKBAR'IN GÖZLERİYDİ...
SMITSON MÜZESİNDE PROFESÖR ADKINS'E BİR PAKET GELDİ...
İŞTE NİHAYET!...BU KAHİRE'DEN BEKLEDİĞİM PAKET OLMALI... YILLAR SONRA... MÜTHİŞ BİR ŞEY.
BANA ANLATTIKLARINIZI HATIRLIYORUM. PROFESÖR SİZİNLE BU HEYECANI PAYLAŞMAK İSTERDİM.
HA-HAH! BU KADAR TİTİZ OLMAMALISIN SANDRA! BİR ANTROPOLİJİSTİN SEKRETERİ OLARAK BÖYLE ŞEYLERE ALIŞMAN GEREKİR.
BUNLARA TAHAMMÜL ZOR. NE İĞRENÇ ŞEYLER DEHŞET VERİYOR..

BU BİR GÖRÜŞ MESELELESİ. BENİM İÇİN BU GÖZLER ÇOK DEĞERLİ.
KORKUNÇ ŞEYLER. O EFSANENİN BİR KELİMESİNE BİLE İNANAMIYORUM!..
MAALESEF DOĞRU!.. BU GÖZLER 5.000 YILLIK BÜYÜK BİR TARİH YAŞAMIŞ!!
ONLARDA BENİ ÇEKEN BİR ŞEY VAR.. NEDENSE ONLARA DOKUNMAK İSTİYORUM.
DOĞRUDUR!. AL ONLARI. TUTMAKTAN KORKMA.
ÇOK ACAİP!.. SICAK VE KAYGAN!!
BİRDEN...
AAA.. HAREKET ETTİLER.
SANDRA, DİKKAT! ONLARA BİR ŞEY OLMASINI İSTEMEM!!.
ONLARI BURAYA KOYUYORUM. BU GÖZLER BİR MİLYON DEĞERİNDE. NİHAYET AKBARIN GÖZLERİNİN BULUNDUĞUNU GAZETELERE BİLDİRİRİZ.
BEN BURADA BEKLEYECEĞİM. BOB BENİ ALMAYA GELECEK. AKŞAM YEMEĞİNE LUIGI'LERE GİDECEĞİZ.
SONRA...
PROFESÖRÜN ANLATTIĞI HİKAYE SAÇMA. 5000 YIL ÖNCE ÖLMÜŞ BİR RAHİBİN GÖZLERİ HALA NASIL YAŞAYABİLİR Kİ? FAKAT NE KADAR DA CANLI GİBİYDİLER!!.

BİR KAÇ DAKİKA SONRA MÜZENİN KARANLIK MUMYALAR SALONUNNDA...
BEN AKBAR GÖZLERİMİ İSTİYORUM. BİLİYORUM Kİ ONLAR YAKINIMDA BİR YERDELER.
NİHAYET GÖZLERİMİ YENİDEN BULACAĞIM. HERŞEYİ BİLEN O GÖZLERİ...
HAA! İŞTE HÜRÜM. GÖZLERİM. GÖZLERİMİ BULMALIYIM!..
MUMYA ETRAFI YOKLAYARAK KORİDORDA YÜRÜMEYE BAŞLADI...
BENİ ALDATAMAZLAR. BİR GÜN GÖZLERİMİ GERİ ALACAĞIMI SÖYLEMİŞTİM... HAAA... HA-HA-HA-HA!!.
SANDRA TEK BAŞINA BÜRODA OTURURKEN ACAİP BİR ŞEY HİSSEDER...
ÖF BE! BU KORKUNÇ MÜZEDE SİNİRLERİMİ BOZUYOR.
VE SONRA...
BEN AKBAR'IM, GÖZLERİMİ İSTİYORUM.
AYY!..
ZAVALLI KIZ KORKUYLA DIŞARI FIRLAR...
APTAL! SANA BİR ZARARIM DOKUNMAZ. YALNIZCA GÖZLERİMİ İSTİYORUM. SÖYLE AKBARIN GÖZLERİ NEREDE?!
İMDAAT!.. BEKÇİ İMDAAAAT!

AYNI ANDA SANDRA'NIN ARKADAŞI BOB DA MÜZEDEN İÇERİ GİRER...
İYİ AKŞAMLAR BAY BOB! SANDRA PROFESÖR'ÜN ODASINDA SİZİ BEKLİYOR.
TEŞEKKÜR EDERİM TOM! HEY, BİR KADIN ÇIĞLIĞI DUYUYORUM.
BU SANDRA'NIN SESİ!
ALLAHIM! SANDRA, SEVGİLİM! GELİYORUM!
BİR DAKİKA SONRA...
AHH!. BOB!! ORADA MUMYA... KORKUNÇ!..
SEVGİLİM, SEN İYİSİN YA?!
MUMYA MI DEDİNİZ BAYAN?
İLK DÜŞÜNDÜKLERİ ŞEY SİLÂHLANMAK OLMUŞTU...
TUHAF! NE BİR ŞEY GÖRÜYORUM... NE BİR ŞEY İŞİTİYORUM.
GÖRDÜM! GÖZLERİN PEŞİNDEYDİ!
EĞER SANDRA BURADA BİR MUMYA OLDUĞUNU SÖYLEDİYSE, DOĞRUDUR.
FAKAT...
BURADA BİR ŞEY OLMUŞ... ŞU KASAYA BAKIN. SANKİ KÂĞITTAN YAPILMIŞ GİBİ KIRILIP AÇILMIŞ!!
HİÇ BİR İNSAN BUNU YAPAMAZ!!
İNSAN DEĞİLDİ Kİ, MUMYAYDI... BİNLERCE YIL ÖNCESİNE AİT!
GÖZLER YOK OLMUŞ. DEMEK Kİ GÖZLERİNİ ARADIĞI DOĞRUYMUŞ!
GÖZLER! AKBAR!. BANA DA BİRAZ İZAH ETSENE SEVGİLİM!!
POLİSE TELEFON ETSEM İYİ OLUR. BU İŞLE İLGİLENİRLER.

Daha sonra...
HEY!.. AKBAR GÖRÜYOR... NİHAYET GÖZLERİNİ BULDU. HAK TA YERİNİ BULDU.
EEEEEEEE-
APTALLAR! AKBAR'IN YOLUNDA ÇEKİLİN!! BANA ENGEL OLANI ÖLDÜRÜRÜM.
POLİS YETİŞİR...
DÜÜT... TÜRRT...
DÜÜÜT... DÜÜÜT...
HA!.. BİR ÇEŞİT MABET BU. BU APTALLAR AKBAR'I BU KARANLIK MABETTE HİÇ BİR VAKİT BULAMAZLAR. MABETLERİ İYİ BİLİRİM.
BU DA NE?
KURŞUN İŞLEMİYOR!
HEY SEN.. AAAAAA...
BEN AKBAR'IM APTAL. BEN BÜYÜK RAHİBİM. BENİ DURDURMAYA ÇALIŞMA!
AKBAR'IN AYAĞI TAKILIR DÜŞER...
AH, GÖZLERİM GÖZLERİM... GÖZLERİM FIRLADI!
GÖZLERİM NEREDE? GÖZLERİMİ BULMALIYIM!.. YOK MU GÖZLERİMİ BULMAMA YARDIM EDECEK BİRİ YENİDEN KÖR OLDUM.
MEN

KÖR MUMYA PLATFORMDA RAYLARA DOĞRU GİDER.
APTALLAR! BU MABEDİN RAHİPLERİ NEREDE? AKBARA YARDIM EDECEK KİMSE YOK MU? BİR ZAMANLAR ETRAFIMDA DÖNÜYORDUNUZ!
NEREYE DÜŞÜYORUM ?!
AH... İMDAAAT!..
BİRAZ SONRA..
OHH!.. NE FECİ!.. O ŞEY- VE YEŞİL GÖZLERİ... GALİBA BÜTÜN O HİKÂYE DOĞRUYDU ?!
UNUT BUNLARI ARTIK SEVGİLİM!.. HEPSİ BİTTİ. GÖZLERİN NEREDE OLDUĞUNU MERAK EDİYORUM?!
ÇOK SONRA..
GÖZLERDEN HİÇ BİR İZ YOK. HER YERİ ARADIK. MUMYADAN PEK BİR ŞEY KALMAMIŞ.
DÜŞÜN... MÜZEYE DÖNÜP PROFESÖRE BU HABERİ VERMELİYİZ...
EVET. YİNE AKBAR'IN GÖZLERİ KAYBOLDU.
KAYIP MI? HAYIR! YİNE BİR YERDE YAŞIYORLARDI. BEKLİYEREK, HER ŞEYİ BİLEREK VE GÖREREK.
VE BİR GÜN BİR MUMYA'NIN SARI KEMİKLERİ BİR ARAYA GETİRİP, ETLERİ DİKİLDİĞİNDE O YİNE GÖZLERİNİ ARAYACAKTI...
SON

MEDUZANIN MASKESİ

Burası insanın ilgisini çekmekten çok uzak bir yerdi. O kadar gri ve hüzünlü bir görünüşü vardı ki, geçenler adeta kafalarını başka tarafa çevirmek isterlerdi. Ama bu çok yanlış bir hareketti tabii Shaner'e göre. Ona göre dükkânın camekânının kirden beyazlaşması, boyası dökülmüş kapısının berbat görünüşü, parmaklıklarının paslı oluşu hiç de tenkide uğrayacak hususlar değildi. Evet dükkân dökülüyordu ama açıktı ya.

Shaner fırsatlatlardan yararlanabilen bir kimseydi. O fırtınada en kötü limana bile sığınmayı nimet sayanlardandı. Şu anda da fırtına peşini kovalarken ne yapmak istediği meydandaydı.

Dükkânın girişinde şöyle, bir tabelâ asılıydı. Ve hayal meyal şu yazılar okunabiliyordu.

GLYPTOTHEK
Klâsik harikalar gâlerisi.
24
Meşhur olmıyan kimselerin
Canlıyı andıran kopyeleri
24
Misafirler buyurur
GİRİŞ SERBESTTİR
T. Canendish-Cerologist

Milo Shaner garip levhanın hemen altındaki kapıyı açıp içeri girdi. Çökmüş bir eşiğe takılıp sendeledi. Dışarıdaki gürültülü dünyadan kaçmış kendini içerinin ağır sükûnetine bırakmıştı. Holün ışığı yanıyordu. Fakat örümcek ağlarının kucakladığı ampullerden çıkan ışık o kadar azdı ki, kan çanağına dönmüşbir göze benziyordu. Shaner'in bu hüzünlü havaya alışabilmesi için bir kaç dakika geçti. Kendine gelmesi de birden boş bulunup zıplaması ile oldu. Boş sandığı odanın içi vızır vızır kıpırdanan mahlûklarla doluydu. Bu korkunç bir manzaraydı.

Birden korkunun buz gibi eli sırtından süzüldü. Aynı anda, mücadele, imkânsızlık, ölüm korkusu kafasından geçti. Bir anda içini dehşetli bir hırs bürüdü. Tam selâmete kavuştuğunu düşünürken böyle bir duruma düşmesi! Ceplerinde işlediği suçun isbatı olan kâğıt paralar şişkinlik yapıyordu. Shaner mahkum olmuş bir çocuk hırsızı ve katile verilecek cezanın ne olacağını iyi biliyordu.

Birden dudaklarından pişmanlık sözleri döküldü. "Dinleyin" diye başladı. "Bir yanlışlık oldu. Herşeyi izah edebilirim.

Ve birden eziyet çeken beyni durumu kavradı. Bu odayı dolduran düşmanları hiç hareket etmiyor,ko

nuşmuyor ve yüz ifadeleri değişmiyordu. Ümitle gözlerini iri iri açarak tekrar baktı. Ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Balmumu heykeller! Kaçarken yanlışlıkla saklanmak için balmumu heykeller müzesine girmişti. Cansız bir sürü heykelle dolu bir müzeye...

Yavaş bir ses, "Benim canlarım sizi eğlendirdiler mi efendim? diye sorunca Shaner'in lâçka olmuş sinirleri büsbütün gevşediler. Bu yavaş sesin nereden geldiği belli olmamıştı. Kendini toplayıp yavaşça arkasına döndüğünde, yanında duran ufak tefek adamın meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

Müze sahibi: "Benim canlarımı eğlenceli buldunuz mu efendim?" diye tekrar sorunca:

Shaner, "Eğlenceli diyemem ama çok ilgi çekici buldum. Fakat komik de buldum diyemem" dedi.

"Ama ona rağmen kahkahalarınızı duydum efendim."

Shaner samimi olarak, "Kahkahalarım içimin rahatlamasından ileri geliyordu, komik bulduğumdan değil. Doğrusunu isterseniz önce heykeller benim ödümü koparttı.. Onları canlı sanmıştım. O kadar canlı bir görünüşleri var ki", deyince adam heyecanla:

"Elbette öyleler." dedi. Kalın gözlük camlarının altındaki iri gözlerinin renksiz bir görünüşleri vardı. Shaner'e de öyle dikkatle bakıyordu ki. Sanki bakışları onun arkasına kadar nüfus ediyordu. Bunlar çok acaip gözlerdi. Bir an kuvvetli emreder gibi derken kavgacı bir ifadeye büründüler. Derken derinliklerinde bir kızıl alev danseder gibi oldu... "Evet tıpkı canlıya benziyorlar. Böyle görünmeleri lâzımdı değil mi?" yüzünde sanki karşısındakinin "evet" demesini bekliyen bir ifade vardı. Shaner hık mık edip: "Vallahi, galiba öyle olmalı. Her heykeltraş bu kadar başarılı olamaz. Siz artistsiniz değil mi?" diye sordu. Çok güzel sormuştu doğrusu. Niyeti kompliman yapmak değildi ama bu en ihtiyacı olduğu sırada bir dost kazansa fenamıydı sanki? Shaner zafer fırsattan istifadecinin biriydi. Bir ihtimal vardı. Her ne kadar ufak ta olsa. Belki polis burayı da aramaya gelebilirdi. Şayet gelecek olurlarsa basit bir balmumu heykeltraşı ona dostluk edebilirdi. Hele bu insan şu karşısındaki zavallı mahlûk olacak olursa. Birden Shaner küçük adamın adının Cavendish olduğunu sevinçle hatırladı. Komplimanına adam (Çok iyisiniz" diye cevap verince Shaner nezaketle "Ne münasebet efendim"i yapıştırdı. Adam:

"Vallahi çok nazisnizi. Ben bu methiyelere lâyık değilim. Anlıyor musunuz? Ben yanî şunu söylemek istiyorum ki...." birden utanıp sustu. Gözlerini yere indirip Shaner'den özür diler bir hal takındı. Bu arada titriyen ufacık elleri yakasını çekiştiriyordu. Birden gırtlağını temizleyip tekrar söze başladı.

"Müzemi görmek istermisiniz?

"Size çok zahmet olmayacağından emin misiniz?"

"Zahmet mi? Oh. ne münasebet efendim."

"Memnun olurum. Sizin gözlerinizle görmek benim için sonsuz bir zevk olacak. Ama kıymetli vaktinizi almak istemiyorum. Hem kapanış saati de yaklaştı" diyen Shaner'e adam suratını buruşturup,

"Boş verin." diyerek gidip kapıyı kapattı ve kilitledi. Kapının üzerindeki ağır perdeleri de indirdi ve "Artık bizi kimseler rahatsız edemez. Eğer siz hazırsanız, buyurun gezelim."

"Ben hazırım" diyerek adamı, takip etti:

Milo Shaner son bir adice riyakârlığı yapmaktan vazgeçti. Gururlu rehberinin gösterdiği eserlere içten ilgi duymamak imkânsızdı. Rahatsız edici problemlerle meşgul olan kafası son yarım saattir etrafındaki meş'um heykellerden başka şeyle ilgilenmez olmuştu. Zavallı rehberi durmadan anlatıyordu. Bu meşhur mahpus Roger Saundersdir. Hatırlarsanız erkek kardeşini, kardeşinin karısını ve beş yaşındaki oğullarını öldürmüştü. Potasyum Sinadla hatırladınız mı? Cinayeti erkek kardeşinin kömür işini ele geçirmek emeliyle işlemişti."

Adam bu minval üzere her heykelin kimliğini çıkartmaya devam etti. Bu meş'um görünüşlü holün ışığında görünen heykeller kendi, çaplarında birer sanat harikalarıydı. Fakat Cavendish hayal gücünden yoksundu. Katilin öldürme anında heykelini yapmış olsaydı.. Yine de içindeki kin ve öldürme hırsı gözlerinden okunuyordu. Kaşları hırsla çatılmış, burun delikleri açılmış, çenesi kenetlenmişti. Suratındaki ifade tam bir caninin ifadesiydi. Sanki boşluğa yumruklarını sıkmış ba- kıyordu. Ve hepsinin ifadesi aynıydı. Cavendish'in hayal gücü olmayabilirdi fakat karakterleri şekle koyuşunda bir deha olduğu gerçekti. Bir an Shaner titriyerek ufak adamın sanatında gerektiğinden fazla iyi oluşunu düşündü. Bu dimdik cansız şekillerde insanı uyaran bir taraf vardı, sanki. Shaner bundan hiç hoşlanmadı. Sanki hakiki gibiydiler.

Cavendish sahte bir canlılıkla, "Bakır işte şunu beyeneceksiniz. Onun cinayet metodu eşsiz. Hava ile boğma. Hiç böyle birşey duydunuz mu? Kurbanlarının damarına enjektörle hava veriyormuş. Doktor oluşu da işini kolaylaştırıyormuş tabii ki...

Birden Shane dehşetle, "Başka bir katil daha mı? "diye sordu... "Yoksa bunların hepsi katillerin heykelleri mi?"

Küçük adamın buğulu gözlüklerinin, canları arkasından bakan gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Sonra "evet" anlamında başını salladı. "Elbette bilmiyormuydunuz? Benim işim bu."

Shane anlamadan sordu "İşiniz mi?"

Küçük adamın sesinde umulmaz bir suç vardı.

"Cinayet. Cinayetin her türünden ve onu plânlayıp işleyen herkezden vücudumun her zerresiyle nefret ederim. Benim görevim bu iblisleri insan şekline sokup dünyaya tanıtmaktır. İnsanlar onları, en kötü, vahşi hallerinde tanıyıp korunmayı bilmelidirler."

Shane lâfa başladı: "İye ama."

Cavendish onun sözünü kesip: "Bu işimde dünya yüzündeki son katilde ortadan kalkıncaya kadar sürecek" dedi.

Shaner: "Ama dünyada başka, suçlarda var. Ve bu tip bir müzede sanırdım ki..."

Küçük adam boyundan bosundan umulmaz bir inatla: "Bence en önemlisi cinayet olduğu için onun ortaya dökülüp ibret için gösterilmesi gerekir. Bir hayata son vermek. Acaba bundan büyük bir suç bundan daha vahşi bir kötülük olabilir mi?" dedi.

Shaner o anda adamla münakaşaya gitmenin faydasız olduğunu, anladı. Küçük adam bu konuda fanatikti. Konuyu başka bir yöne çevirmek yerinde olurdu. Adama hak veren bir tavırla, "Haklısınız, hem de çok haklısınız" derken Caven-

"Benim en önemli görevim bu. Siz içeri girmeden önce kolleksiyonuma ilâve etmem gereken yeni bir katilden radyo bahsediyordu. Bence insanlık tarihinde bu kadar kara bir sayfa olamaz. Çocuk hırsızı olan bu canî günahsız bir yavruyu öldürmüş ve Shaner birden şiddetle:"Ne radyomu?" diye bağırdı. Cavendish başını salladı ve: "Sanki çocuk sağ - mış gibi vahşi canavar merak içindeki ailesinden fidye yide gidip olmuş. Bundan daha kötü bir hareket olamaz. Bizim."

Koridor tuhaf derecede sıcaktı. Shaner'in alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Dili kurumuş, sesi hırıltılı bir halde çıkarak,"Bu katili yakalamışlar mı?" diye sordu.

"Henüz yakalayamadılar. Ama eminim kıstıracaklardır. Yakalayana mükafat verecekler. Hem de 50 bin dolarlık fidye parası işaretliymiş. Birini bile sarf edecek olursa. Onu enseleyecekler. Ve eğer onlar beceremezlerse, ben yakalayacağım" dedi.

Shaner hayretle,"Siz siz mi?"

Bu sefer de Cavendish birden tuhaflaştı. Birden gözlerinde yanan, hiddet söndü ve yavaşça:

"Beni affedin efendim. Bana aldırmayın bu meseleye çok önem veriyorum da. Şu modele bakıyorduk değil mi?" diye telâşla sorunca Shaner konunun değiştiğine memnun olarak, "Evet" dedi.

Cavendish"Çok ilgi çekici bir olay. Enjektörle damardan hava verip kurbanını öldürmek. Tabii ki Dr. Hartwell'in toplumdaki yerini düşünecek olursak cinayeti kolayca.."

Shaner birden: "Hartwell" diye haykırdı ve "Dr. Hartwell mi dediniz?"

"E... evet. Öyle dedim."

"Ama Dr. Hartwell hiç bir vakit yakalanamadı ki. Olayı okuduğumu hatırlıyorum. Bir türlü bulunamadı. Çünki"birden aklı başına gelip taş gibi oldu ve ağzından şu kelimeler döküldü."Çünki teşhis edilemedi. Uzun yıllar herkezin kafasını meşgul eden bir soru idi bu. Kimse onu yakından tanımıyordu. Polis tek bir resmini bile eline geçiremedi."

Cavendish bitkin bir halde ağırlığını bir o, bir öbür ayağının üzerine veriyordu. Ellerinin titremesi ile kendini ele verir bir hali vardı.

"Galiba haklısınız. Fakat."Fa-

Hem de en ince detayına kadar onu belirten bir heykel. Cavendish. Bu heykeli yapmak için izahatı kimden aldın? Söyle."

Küçük adam"Vallahi, hiç bir hatırlamıyorum. Birinden aldım. Belli ki bir yerde yazıyordu" diye bağırdı.

"Yazmıyordu Cavendish."

"Ama, ben ben bir artistim... Kendime göre usullerim vardır."

Shaner yavaşça,"evet, bir arttistsin balmumu konusunda. Metodların da var. Balmumu, fırçalar. Cavendish bana doğruyu söyle. Tıpkı insana benzeyen heykeller. Bu Dr. Hartwell'in heykeli mi? Yoksa kendisi mi?"

Birden küçük adamın ellerinin titremesi durdu. Sonra yavaşça "Evet" dedi. "O gördüğün heykel Dr. Hartwell'in kendisi idi." dedi.

Milo Shaner güldü. Bu pek normal bir gülüşe benzemiyordu. İsterik bir gülüştü. Bu küçük ağız, bu doğruluk timsali melek nefret ettiği bir sanatın gerçek ustasıydı demek.

Bir emel uğruna öldürüp, insanları kendi işlediği suç yüzünden,katil dostlarını doldurulmuş kuşlar gibi teşhir ediyordu. Cavendish,"ama gülmemelisiniz efendim yalvarırım size. Beni anlamıyorsunuz."deyince, Shaner birden gerçeği anlayıp,"Anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum" dedi. Milo Shaner bir fırsat düşkünüydü ve şimdi bütün problemlerinden kurtulmanın çaresini bulmuştu. Cavendish onun müttefiki idi artık. Belki de bu andlaşma saygı, sevgi ve dostluk sonucu olmuyordu. İkisinin de elinde çifte kılıç vardı. Birbirlerini haklamak için fırsat kolluyorlardı. Shaner en istekli olandı.

"Gerekeninden de fazlasını anladım. Seni gidi riyakâr canavar seni. "ve devam etti: "Cinayetten nefret ederdin ha? vicdanında yirmidört cinayet yatarken, kendini, insanları kurtarmaya adamış gibi göstermek, neye?"

"Ama adadım efendim. Gerçekten amacım bu. Ben..."

Shaner. "Onları nasıl öldürdün? diye sordu.

"Tabancayla mı? Bıçakla mı? Yoksa diri diri balmumu kazanına atarak mı ha?"

Adam suçlu suçlu: "Yanlış düşünüyorsunuz, efendim. Size anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyor-

Shaner hiddetle hırlar gibi,"Yani onlar kendi kendilerini mi öldürdüler, demek istiyorsun?"deyince, Cavendish:"Tam dediğiniz gibi oldu efendim... bakarak:"

"Ne dedin?"

Cavendish pişman olmuş bir edayla:

"Sadece... bakarak."

"Neye bakarak Allah aşkına?"

"Şeye" diye lâfa başlayınca adam birden sustu. Renksiz gözleri, Shaner'in yüzünde bir şeyler araştırıyordu sanki.. Sonra:"Hiç gargon'un kafasını gördünüz mü?" diye sordu.

"Neyi gördüm mü?"

"Gorgon'un kafasını. Yani Medusanın başını."

Shaner aptal aptal ona baktı. Hayal meyal hatırlamaya çalıştı. Sonra bıkkınlıkla,"Medusa mı? Berşeyler hatırlar gibi oluyorum. Bir canavardı değil mi? Bir masalda bir efsanede geçerdi galiba. Öyle değil mi?"

Sırrını söyleyince birden dili çözülen Cavendish öne doğru eğildi. Gözlüğünün camları parıldıyordu."Masal filân değil efendim."dedi ve nefes aldıktan sonra: "Medusa ne masal ne de efsane idi. O yaşadı. Kaç yıl önce. Bunu insanların tahmin etmesi imkânsız. O kadar eskiden yaşamış olmalı ki, elimizde başardığı şeyler ve dehşetini anlatan bir hikâye var. Onun kılıçtan geçirdiği kahraman Thesues hakkında.."

Shaner birden hatırladı ve:"Medusanın yüzüne bakmak ölmek demek olduğu için pırıl pırıl kalkanına bakan o değil miydi. Şimdi hatırladım. O kadar çirkinmiş ki, sadece yüzüne bakmakla erkekler." Birden sesi hafifledi ve salondaki heykellere baktı sonra da Cavendish'in yüzüne ve sözlerine devam etti. "taş kesilirlerdi" diye fısıldadı.

Söylediği şeylerin verdiği şaşkınlığa rağmen yine de buna inanamıyordu. İmkânsız, çılgınca bir düşünceydi bu. Fakat Cavendish"Evet anlamında başını salladı. "Evet, tamamen doğru. Bunlar da aynı akibete uğradılar."

Shaner,"Ama bu çılgınlık." diye bağırdı. "Medusa ve kardeşleri gorgonlar yalnızca efsaneden ibarettiler. Belki bir şeyin sembolü olabilirlerdi. Öyle garip ve çirkin canavarlardı ki, onlara sadece bakmakla insanın kanı donuyordu. Fa-

Küçük adam sükûnetle"Acaba, maskeye bakmak istermiydiniz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Cavendish,"Burada... Ben buldum. Yıllarca önce. Yunanistanın, vahşi, kaybolmuş gizli mağaralarından birinde buldum. Nerede ve nasıl olduğunun şimdi bir önemi var mı ki? Ama bu ben de artık. Ve hayatımın en önemli görevini yerine getirmemde baş yardımcım olan bu maskedir. Dünyayı kötüler, ve pisliklerden, hemcinslerini öldürenlerden temizleme görevimde ki tek yardımcım" dedi. Bu anda mantık ve gerçeklerin rahatlatıcı serin etkisi Shaver'in yardımına koştu. Küçük adama bir dakika kadar baktı. Renksiz ve garip gözlerinde, cinnetin ışığını gördü. Ve sonra bir an için Cavendish'in söyleddiklerine inandığı için, kahkahalarla kendi deliliğine gülmeye başladı. Sonra kısa ve sert olarak: "Pekalâ Cavendish, artık maskaralığa son verelim olur mu? Bu bir şakaydı, ama benim şaka çekecek istek ve vaktim yok. Gel başbaşa gerçeklerden konuşalım" dedi.

Küçük adam, "Söylediklerinizden hiçbir şey anladığımı sanmıyorum, efendim" dedi.

Shaner kabaca: "Öyleyse kartları masanın üzerine açayım önce Medusa hakkında ki palavraları bir kalemde geçelim ve gerçeğe gelelim. Sen buz gibikatilsin. Bunu bal gibi sen de ben de biliyoruz. Çatlak kafanda insanlığı katillerden temizlemek diye bir fikri sabit var. Ve her nasılsa bu garip korku yuvasında bir hayli kanlı zaferlerinin koleksiyonunu yapmayı becerebilmişsin" dedi.

Cavendish, "Onları ben öldürmedim. Size söyledim. Kendi kendilerini öldürdüler" diye bağırdı.

"Evet evet biliyorum. Bakarak, değil mi? Pek alâ. Eğer seni memnun ediyorsa hikâyene sıkı sıkı sarılmana devam et. Ama polisin buraya burnunu sokup ta taştan heykellerinden birini kırıp içine bakmasını istemezsin değil mi?"

Cavendish'in birden korkudan, gözleri irileşti. Kuruyan dudaklarının üzerinden ydilini gezdirip"Ben ben" dedi durdu. Sonra, "Ne demek istiyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz?"

Shaner: "Yardımını, Şehirden selâmetle çıkmam için yardımını istiyorum. Oh. Öyle korkarak yüzüme bakma Cavendish. Bana kuzu kuzu itaat edecek olursan sana dokunmam bile. Ben de senin gibi polislerden hiç hoşlanmam. Zaten bu gece bu sebepten dolayı buradayım. Bu menhus kasabadan bu yüzden çıkmak istiyorum. Sen bana yardım edebilirsin. İş adamısın kimse senden şüphelenmez. İnsan boyundaki heykellerinden birini sandıklatıp kamyonla başka bir yere gönderebilirsin. Ve o sandıklanan heykelde ben olursam.... anlayabildin mi?"

Küçük adam dinler görünmüyordu, fakat cevap verdiğinde bir tuhaf ve düşünceliydi. "Sen mi?" diye sorduktan sonra ilâve etti. "Sen de mi polisten korkuyorsun? Yani sen.... sen de katilmisin?"

Milo Shanper atladı. "Öyle demedim. Sadece başımın dertte olduğunu söyledim, ve senden yardım istedim. Eeee.. cevabın ne?"

Cavendish, "Bunun için para lâzım. Kamyon kiralamalıyım. Zengin bir adam değilim."

Shaner"O işi bana bırak" dedi ve cebinden bir kocaman tomar gıcır gıcır yeni para çıkarıp kahverengi bir kesekâğıdının içine tekrar doldurdu ve "Gereken paranın iki misli işte burada. Anlaştık mı? Ne kadar lâzım ?" diye sordu.

Cavendish yere düşen para tomarına hayretle baktı. Bantın üzerindeki bankanın mühürünü gördü. Üzerinde yazılanları okudu. " 100, 10. 000 dolar. 100" ve birden gözlerini yerden kaldırıp Shaner'i suçlar bir eda ile gözlerinin içine baktı. Gırtlağından fısıldar gibi bir sesle "Demek sendin. Demek çocuğu kaçırıp sonra da öldüren sendin ha? Sen..."

Geri geri gidip Shaner'in yüzünü sanki görmek istemiyormuş gibi elleriyle yüzünü örttü. Shaner homurdandı. "Aptallık ettiğinin farkında değil misin?" Benim ne yapıp ne yapmadığım senin üzerine, vazife değil. Sen kendi derdine yan. Senin bu garip müzen hakkında bildiklerimi başkalarına yumurtlamam hoşuna gider mi? Şahsen polise gitmem gerekmez, biliyorsun. Bir tek telefonla hepsi leş kargası gibi üzerine üşüşürler."

Shaner fırsattan istifadeciydi. Dizginlerin ne zaman elinde olduğunu biliyordu. Fakat bu aptal her şeyi güçleştiriyordu. Belki kapıya, doğru bir hareket.. "Pek alâ.. mademki böyle istiyorsun. Senin var dımın olsa da olmasa da yolum açık. Fakat kasabadan çıkmadan önce o telefon konuşmasını ihmal etmeyeceğimden emin olabilirsin."

"Hayır. BEKLE."

Küçük adamın bağırtısı Shaneri kapının önünde durdurmuştu. Yüzünü şeytani bir gülümseme aydınlattı. Geri dönüp "Ne var?" dedi.

Cavendish, "Bunu yapmak istemedim. Hiç bir vakit istemedim. Fakat bu durumda muhakkak yapılması gerekli" dedi.

Shaner memnun olarak, "Demek bana yardım etmeye karar verdin ha? Böylesi daha iyi oldu." dedi ve geri döndü. "İnan bana Cavendish, böylesi çok daha, çok çok daha iyi olacak. İkimiz içinde."Öbürü "Evet" diye başını salladı ve "Bence de öyle. İkimiz içinde çok daha iyi olacak. Demek benim gargonun kafası hakkındaki hikayeme inanmadınız efendim öyle mi? Gerçeğe hiç uygun değildi ha?"

Shaner sırıttı. "Tam çocuklara anlatılacak cinsten palavra Cavendish. Ama ben pratik bir hayat adamıyım. Öyle palavralara inanmam.

Cavendish, "Seni inandıracağımı ümit etmiştim." diye içini çekti ve devam etti. "Fakat madem ki başaramadım. "Birden yodanın ta ilerisindeki bir yere doğru seyirtti. Geri geldiğinde sağ elinde sıkı sıkı tuttuğu bir şey vardı. Shaner, gri gölgelerle dolu bir odada bu şeyi iyice göremiyordu. Birden Cavendish'in sesi yılan tıslaması gibi çıktı ve: "Bak öyleyse" dedi ve ilâve etti. "Medusa'nın kızıl maskesine bak. Katil."

Shaner kaşlarını çattı. Çılgın herif. Bu aptal deli de azıcık dahi mantık yok muydu. Şimdi elindeki şeyi lâmbanın ölgün ışığına doğru kaldırıyordu. Bu şey ölüm kadar ölü buna rağmen canavarca canlıydı. Bu insanoğlunun inanamayacağı bir şeydi. Olması imkânsız olandı. Tenezzül etmeyen bir eda ile bu kül rengi şeye dikkatle baktı ve:

"Saçma." dedi. Birden silkindi. "Tamamen saç...."

GLYPTOTHEH
Klâsik harikalar galerisi
25
Meşhur olmayan kimselerin
canlıyı andıran kopyeleri
25
Misafirler buyurun
GİRİŞ SERBESTTİR
T. Cavendish-Gerologist

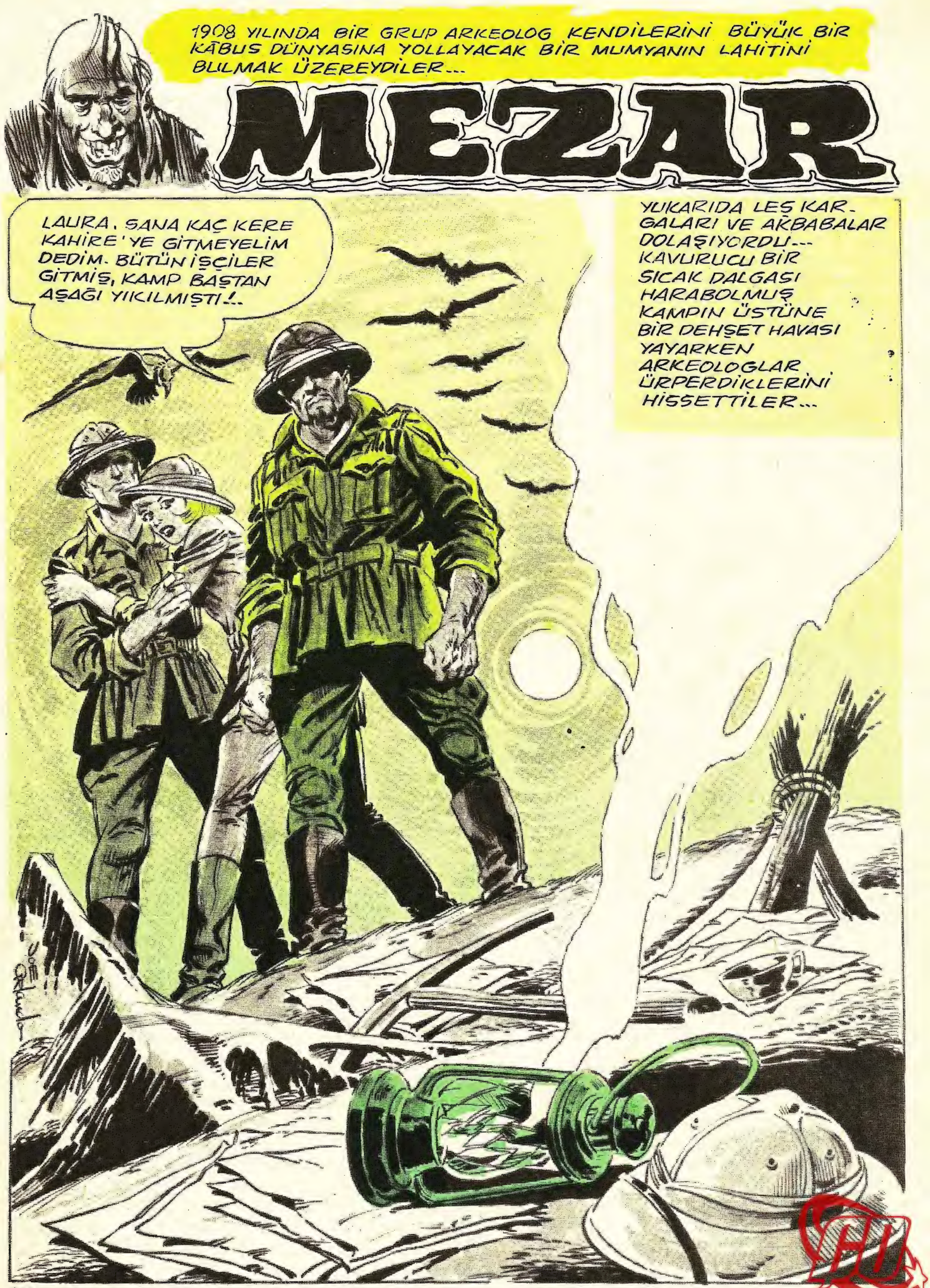
1908 YILINDA BİR GRUP ARKEOLOG KENDİLERİNİ BÜYÜK BİR KÂBUS DÜNYASINA YOLLAYACAK BİR MUMYANIN LAHİTİNİ BULMAK ÜZEREYDİLER...
MEZAR
LAURA, SANA KAÇ KERE KAHİRE'YE GİTMEYELİM DEDİM. BÜTÜN İŞÇİLER GİTMİŞ, KAMP BAŞTAN AŞAĞI YIKILMIŞTI!..
YUKARIDA LEŞ KARGALARI VE AKBABALAR DOLAŞIYORDU... KAVURUCU BİR SICAK DALGASI HARABOLMUŞ KAMPIN ÜSTÜNE BİR DEHŞET HAVASI YAYARKEN ARKEOLOGLAR ÜRPERDİKLERİNİ HİSSETTİLER...

HAYIR, DEĞİL STANTON... BURASI MUHAFIZININ GÖMÜLÜ OLDUĞU ODA... FİRAVUNU BEKLİYOR...
LAHİTE BAKIN!
BİRİSİ YERİNDEN OYNATMIŞ!..
SESSİZLİK ARMAND'IN AYAK SESLERİ İLE BOZULDU... BİRAZ SONRA LAHİTİN TAHTA KAPAĞINI KALDIRINCA...
EEEEEEEEEEEEEE
ALLAHIM! PROFESÖR PETERS!..
ALAN KIZI KENDİNE ÇEKEREK BABASININ CESEDİNİ DAHA FAZLA GÖRMESİNE MANİ OLUR...
ARMAND GÖRMEK İSTEDİĞİMİZDEN DAHA FAZLASINI GÖRDÜK. BİZİ DIŞARI ÇIKAR YETKİLİLERE GİDELİM!..
DIŞARI ÇIKMAK MI?!! EN MÜHİM YERE BU KADAR YAKLAŞMIŞKEN...
...ASIRLARIN SAKLADIĞI HARİKA AYAKLARIMIZIN DİBİNDE YATARKEN...
NASIL ARMAND?

SUÇ VE ŞÜPHE HİSLERİ İLE KARIŞIK İKİ GENÇ SÖYLENENLERDEN SONRA BİRBİRLERİNE BAKARLAR.
BABAM BURADA OLMAK İSTERDİ NEREDE? ARMAND ONA NE OLDU?!.
BİLMİYORUM... NİŞANLINI KARŞILAMAK İÇİN VAKİT KAYBETMESEYDİK BELKİ BUNLAR OLMAYACAKTI!...
BABAM MEZAR AÇILDIĞI ZAMAN ALAN'IN DE BURADA OLMASINI İSTEDİ. KENDİSİ BURALARDA AMA NEREDE?
BURADA AYAK İZLERİ VAR!
RÜZGÂR ÇOĞUNU SİLMİŞ AMA İZLER BU TARAFA DOĞRU GİDİYOR!..
MEZARA DOĞRU--- ALAN, NE DERSİN BABAM ŞEY---
KAZI YERİNE İNEREK ÜZERİNDE RESİMLER VE ŞEKİLLER OLAN BİR KAPI ÖNÜNDE DURURLAR---
MÜHÜR BOZULMUŞ--- BEN PETER'E GELİNCEYE KADAR BİR ŞEY YAPMAMASINI SÖYLEMİŞTİM... BU MEZARI BEN BULDUM.
PROFESÖR KADAR ŞÖHRETLİ BİRİSİNİN SENİN KEŞFİNİ ÇALACAĞINA TAHMİN ETMİYORUM--- ZATEN BUNU BULMANIN BİR TEK YOLU BU!..
KAMPTAN KIRILMAMIŞ LÂMBALAR BULUNARAK GETİRİLİR... SONRA İKİ ADAM KAPIYA YÜKLENEREK 4000 YILDAN BERİ AÇILMAMIŞ KAPIYI YERİNDEN OYNATIRLAR...
NE KADAR KARANLIK... NE KADAR KORKU VERİCİ... İNANILACAK GİBİ DEĞİL.
BİR KRALIN SON İSTİRAHAT EDECEĞİ YERE YAKIŞIR BİR HAVA AMEN-THET 4. TEN KUDRETLİ PEK AZ KRAL VARDI...

RUTUBETLİ HAVA İLE BİRLİKTE AŞAĞI DOĞRU ASIRLIK MERDİVENLERDEN İNMEĞE BAŞLADILAR...
BANA YAKIN YÜRÜYÜN. BİRAZ İLERDE KORİDOR KIVRILIYOR!..
ARMAND YOLU RAHATLIKLA BULUYOR... KARANLIK KORİDORLARDA KAYBOLMADAN İLERLİYORDU.....
NASIL DA KAYBOLMADAN YOLU BULUYOR... HAYRET?!
BABAMA ESKİ HARİTALARIM VAR DİYE YANAŞTI... HARİTA VE PLANLARI ŞİMDİYE KADAR KİMSEYE GÖSTERMEDİ... AMA HER DEDİĞİ DOĞRU ÇIKTI... BÜTÜN MEZARLARI GÖSTERDİ...
BURADA NİYE DURDUK?! KORİDOR DEVAM EDİYOR...
ONA ALDIRMA... ŞURADA ÇIKINTI YAPAN TAŞI GÖRÜYOR MUSUN?
TAŞI İTMEĞE BANA YARDIM ET!...
TAŞ GICIRTILAR ÇIKARARAK BULUNDUĞU YERDE DÖNER...
HER TEDBİR ALINMIŞ. EN KURNAZ MİMAR TARAFINDAN YAPILMIŞ FİRAVUNUN MEZARINA GİRİLEMEZ!
AMAN THET'İN GÖMÜLÜ OLDUĞU ODA.

= GEÇEN SAYIDAN ÖZET =

DAVİD VE SİLVİA EVLENİRLER... ŞEHİRDE EV BULAMADIKLARINDAN, ŞEHİR DIŞINDA DEDEDEN KALMA ESKİ KÖŞKE YERLEŞİRLER... BİR GECE ESRARENGİZ BİR OLAY OLUR, DAVİD GAİBTEN TANIDIK BİR SES TARAFINDAN ÇAĞIRILIR... SESİ TAKİBEN DIŞARI FIRLAR CİVARDAKİ BATAKLIĞA KADAR GİDER VE GÜZEL BİR KIZIN HAYALİ İLE KARŞILAŞIR...

SONRA, YATAKTA BİR AN KENDİNE GELDİ...
BİR RÜYAYDI MUHAKKAK... BİR RÜYA İDİ BU... NASIL DA GERÇEK GİBİYDİ...
FAKAT AYAKLARIM ÇAMUR İÇİNDE... BATAKLIĞIN ÇAMURU BU RÜYA DEĞİLDİ DEMEK...
GÜNAYDIN SİLVİA!.. İYİ UYUDUN MU?!..
EVET DAVİD! SANA KAHVE GETİRDİM YORGUN GİBİSİN...
ERTESİ GECE DAVİD YİNE O ESRARLI SESİN ÇAĞRISI ÜZERİNE BATAKLIĞA KOŞMUŞTU...
NERDESİN?.. SAATLERCE BENİ ÇAĞIRMANI BEKLEDİM!!..
SAATLERCE Mİ?.. SAATLERCE BEKLEMEK DE BİR ŞEY Mİ?!..
...BEN SENİ İKİ YÜZ YILDIR BEKLİYORUM DAVİD!..
İKİ YÜZ YIL MI? BİR ŞEY ANLAMIYORUM!!..
FAKAT FARKETMEZ... SENİ VAZGEÇİLMEZ BİR ŞEKİLDE ARZULUYORUM... BENİ BIRAKMA!!..
SABRET SEVGİLİM, YAKINDA HEP BERABER OLACAĞIZ!!

VE DÖNERKEN DAVİDİN ŞUURU DA YERİNE GELİYORDU...
ACABA GERÇEK-TEN BU KIZI İKİ YÜZ SENE ÖNCEDEN Mİ TANIYORUM!?
DAVİD, UYANDIM SENİ BULAMADIM... MERAK ETTİM... NEREDEYDİN?!.
İKİ YÜZ SENE?!
KİMSİN SEN?. ÇEKİL YOLUMDAN.. ARAMIZA GİRME!!.
DAVİD, NE OLUYOR SANA.. HASTA MI-SIN SEVGİ-LİM?!
ŞAŞKINLIK İÇİNDE ODASINA GİTTİ... SİLVİA KEN-DİNE GELMESİ İÇİN UĞRA-ŞIYORDU..
SİLVİA... FECİ BİR KÂBUS YAŞA-DIM!!.
OH, DAVİD! ÇOK KOR-KUYORUM!! NEN VAR?!.
HEMEN BURA-DAN GİDELİM SEVGİLİM!.. NEFRET EDİ-YORUM BU EVDEN!!.
HAKLISIN TATLIM!. YARIN EŞYALARI TOPLAR GİDERİZ.
BİR BİLSE İKİ KİŞİLİĞİMİ YAŞA-DIĞIMI... ŞİMDİ SİLVİA'YI SEVİYO-RUM... AMA O SES ÇAĞIRINCA...
NE TUHAF BAKIYOR?.. VARLIĞIMIN BİLE FARKIN-DA DEĞİL!!.

DAVID İLE SİLVİA'NIN BU EVDE SON GECELERİ İDİ... FAKAT OLAYLAR TAHMİN ETTİKLERİNDEN BAŞKA BİÇİMDE GELİŞTİ...
DAVİD! DAVİD!!
BU GECE ÇAĞIRMAZSIN DİYE KORKUYORDUM... BEKLE GELİYORUM SEVGİLİM!..
DAVİD, KİMİNLE KONUŞUYORSUN?.. UYAN DAVİD!
ŞİMDİ HATIRLADIM... 200 YIL ÖNCE SENİ TERKETMİŞTİM... SEN KENDİNİ BATAKLIĞA ATARAK İNTİHAR ETMİŞTİN... ŞİMDİ HATIRLIYORUM!..
ERGEÇ HATIRLAYACAĞINI BİLİYORDUM!!
DAVİD ÇILDIRDIN MI SEN... BU ODADA BİRİ Mİ VAR?!
ÇEKİL YOLUMDAN!.. BENİ KİMSE DURDURAMAZ!!
ÇABUK OL!
YAPMA DAVİD!
DAVİD HAYALİN VE SESİN ARDINDAN GİDİYORDU... BATAKLIĞIN İÇERİSİNE... DERİNE DOĞRU...
ÇOK PİŞMANIM SEVGİLİM, BENİ AFFET!..
GEL. ARTIK EBEDİYEN BERABER OLACAĞIZ!
YÜZ YILLAR ÖNCEKİ BİR HATADAN DOĞAN AYRILIK BÖYLECE SONA ERİYORDU... İKİ SEVGİLİ ZAMANIN BATAKLIĞINDA KAYBOLDULAR.

DÜNYA KORKU EDEBİYATININ EN SEÇKİN ÖRNEKLERİNİ KORKU MAGAZİN CİLTLERİYLE KİTAPLIĞINIZA KAZANDIRINIZ!

KORKU Salı günleri çıkar dehşet ve heyecan dergisi. Sahibi ve Sorumlu yönetmeni: Mehmet Kemal Benli. Yönetim : Ziya Sezer. Ressam : Hayri. Filimler : Reproteknik. Baskı: Duran Ofset. Cilt: Fazilet Mücellithanesi. Adres: Cağaloğlu Çemberlitaş Palas Kat: 1. Tel : 221676

SAYI 66 29 EKİM 1968 FİATI 100 KURUŞ